

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑΣ.

Α'.

Γλυκεῖα βραδῆ! ὁ ἥλιος τὸ βουνὸ
μὲ λίγο φῶς ἐρρόδιζε περνώντας·
φυσοῦσε ἀγέρι λίγο, σιγανὸ
τὰ κυπαρίσσια ἐλαφροκινώντας.

Γλυκεῖα βραδῆ! μαγιάτικη δροσὶά
θαρρεῖς τὰ χόρτα ἀνασταίνει ἀκόμα·
πέρα χλωρὰ προβάλλουν τὰ νησιὰ
μέσ' ἔς τὸ γαλάζιο τοῦ πελάγου χρῶμα.

Γλυκεῖα βραδῆ! Πρωτοχρονιάς βραδῆ,
τὰ σύννεφα μ' ἀχτίδες χρυσοδρέχει·
... θαρρεῖς διπλᾶ εὐφραίνει τὴν καρδιά
χαμόγελο γαλήνης ὅταν ἔχῃ!...

Θαρρεῖς κρυφὰ ὁ Πλάστις μᾶς μινᾶ
μ' ἐκείνη τὴν γλυκὴ φωτὴ ἀκτίδα,
ὁ χρόνος μας ὁ νέος πῶς γεννᾶ
χαμόγελο, εἰρήνη καὶ ἐλπίδα.

Β'.

Μιά βοσκοπούλα, κόρη ἀγγελική,
λευκὴ ὥσάν με σύννεφα πλασμένη,
ἔς τὴν θύρα τῆς καλύβης της ἐκεῖ
ἐκάθονταν χλωμὴ καὶ λυπημένη.

Κι' ὁ Γιάννης, ὁ χρυσόμαλλος βοσκός,
νεῖος λιγερός ὥσάν δενδρὶ τοῦ Μάϊ,
τῆς κόρης ὁ ἀρραβωνιαστικός,
χαμογελώντας ἔστεκε ἔς τὸ πλάϊ.

— Ἐάν τί θυμᾶσαι, Ἀνθοῦλα λιγερή,
καὶ λυπημένη ἡ μορφή σου σκύδει;
(τῆς λέει μὲ φωνοῦλα τρυφερή,
ἴπες μου, τί λύπη ἡ καρδιά σου κρύβει;

Πρωτοχρονιά, ἴπιθυμητὴ βραδῆ
π' ἀλλάζονται θερμὰ φιλιὰ καὶ δῶρα·
ἄχ! ἴπες μου μὲ χαρούμενη καρδιά,
τί δῶρο θέλεις νὰ σοῦ φέρω τώρα;

Γ'.

Καὶ ἡ Ἀνθοῦλα: — Ῥωτᾶς, Γιαννάκη,
τ' ἔχω καὶ σκύδω λυπητερά;
τάχα πτό μου ἔχασ' ἀρνάκι,
ποῦ τὸ βοσκοῦσα μ' ἀγνὴ χαρά!...

... Ἀχ! τὸ λευκὸ μου ἀρνάκι ἔχασα!...
μὲ λυπημένη κράζει φωνή.
Ὅχι! τὴν λύπη δὲν τὴν ἐξέχασα...
ἄχ! ἡ καρδιά μου πῶς τὸ πονεῖ!...

Τώρα κοντεύει μῆνας ποῦ μ' ἀφῆδε·
μὰ τὴν γλυκεῖά του τὴν ἐμμορφιά
μέσ' ὅτὴν καρδιά μου θαρρεῖς ζωγράφισε
ἀγνωστο χέρι, βαθεῖα βαθεῖα!...

... Τί ξέρεις λύκος ποιὸς μοῦ τὸ μάτιασε
ἀγριος, μαῦρος μέσ' ὅτὸ βουνό,
μόνο τὸ νῦρε, μοῦ τὸ κομμάτιασε
μὲ σκληρὰ νύχια τὸ ὀρφανό...

Τώρα τ' ἀκούω μέσα ὅτὸν ὕπνο μου
«μπέ, μπέ» νὰ κράζῃ ὅαν νὰ θορνῇ...
μὰ δὲν τὸ βλέπω ποτὲ ὅτὸν ξύπνο μου!
... ἄχ, ἡ καρδιά μου πῶς τὸ πονεῖ!

Ἀσπρα, ὅαν χιόνι, ποῦ ὅτὰ θεώρατα
στοιβεῖτ' ὅρη, εἶχε μαλλιά...
— γελάς; ... τὰ δάκρυα αὐτὰ συχώρα τα,
— μέσ' ὅτὴ θερμὴ μου τὴν ἀγκαλιά,

μ' ἀγάπη μάνας τὸ ἐμεγάλωνα
μὲ γλυκὰ χάδια καὶ μὲ φιλιὰ,
καὶ ὅτὸ λαιμὸ του κορδέλλα σκάλωνα
λευκὴ, γαλάζια, τριανταφυλλιά

καὶ ὅτὴν κορδέλλα, τὸ μεσημέρι,
σκάλωνα κάπου ἀνθὸ χλωρό,
ταγίζοντάς το μὲ τὸνα χέρι
πράσινο χόρτο καὶ δροσερό...

Ἀχ! ... κρεῖμα, κρεῖμα, γλυκὸ ἀρνάκι μου,
τώρα δὲν σ' ἔχω κοντά μου πλεῖα!...
ἔρημο τώρα τὸ βουναλάκι μου
κ' ἡ ἥσυχή μου μένει ψωλιὰ!...

... καὶ τὸ ποτάμι ὅτὸν κάμπο πέρα
ὅπου κυλάει κῦμ' ἀργυρό,
ὅπου τὸ πότιζε κάθε μέρα
μὲ τὸ νερό του τὸ δροσερό,

τὸ ποταμάκι ποῦ μουρμουρίζει,
μὲ τὴν φωνή του τὴν σιγανή, :
«ποῦναι, Ἀνθοῦλα, — μοῦ ψιθυρίζει, —
ποῦναι, Ἀνθοῦλα, τᾶσπρω σ' ἀρνί; ...»

... Ῥωτᾶς τί δῶρο νὰ θέλω, Γιάννη,
ἀπόψε ποῦναι χρυσὴ βραδῆ;
κάνένα δῶρο δὲν θὰ μὲ ἔφρανῃ
γιατ' ἔχω πόνο μέσ' ὅτὴν καρδιά!...

Οὐτ' ἂν μοῦ φέρης λαμπρὰ στολίδια,
χρυσὸ ζωνάρι, φλωριά χρυσά,
μύρια διαμάντια ὥσάν καρύδια
κοράλλια ἀνθάτα καὶ περισσά!...

Δάκρυα πλήθια ἀργυροτρέχουν
π' τὰ βλεφάρὰ της γοργά, γοργά,
καὶ τὰ λευκὰ της τὰ χέρια βρέχουν,
καὶ ὅτὰ χορτάρια κυλοῦν σιγά.

Δ'.

Τὰ δένδρα γύρω ἐλαφροκινεῖ
γλυκὴς βοριάς ποῦ σιγανὰ διαβαίνει·
τρεμουλιαστὰ τῆς κόρης ἡ φωνὴ
ἀντιλαλεῖ καὶ δόυνει λυπημένη.

Σωπαίνει ὁ Γιάννης τὴν Ἀνθὴ μονάχη
δακρυολοιμένη· κεῖ τὴν παραιτᾶ,
μὲ χαμογέλιο τῆς γυρνᾷ τὴν ὀχί,
μὲ χαμογέλιο φεύγει καὶ πετᾶ.

Ἐκείνη μεσ' ὅτ' ὁ τόσος καρδιοχτύπι
δὲν ξέρει τί νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ της!
γιατί, γιατί ὅτ' ἡν ἐδική της λύπη
χαμογελοῦν τὰ χεῖλη τοῦ καλοῦ της; . . .

Ε'.

Ἐνύχτωσε καὶ κάθονται τριγύρω ὅτ' ὁ τραπέζι
πατέρας, μὰν κ' ἡ Ἀνθὴ ἡ συννεφοπλασμένη
τάδε λήφει τῆς μικρὸς βοσκός, γλυκεῖα φλογέρα παίζει
κι' ἀκούουν μὲ χαμόγελο οἱ γέροι ἀνασκομένοι.

Ἀπ' ἔξω ψάλλουν Κάλαντα παιδιὰ μὲ τὸ φανάρι
καὶ χαιρετίζουν χαρωπὰ τὸν χρόνον καὶ τὸν μῆνα·
ὅαν διαμαντόχρυσος φανὸς ἀστράφτει τὸ φεγγάρι,
κι' ἀπ' τὸ μικρὸ παράθυρο κυλᾷ γλυκεῖα ἀκτίνα.

Μέσα γλυκὸφῶτο γελᾷ τὸ ἀργυρὸ λυχνάρι
γλυκεῖα ἡ πῖττα μυρωδία εἰς τὸ τραπέζι βγάνει
τριγύρω μῆλα, κάστανα, γλυκὸ κρασί, μοσχάρι
μὰ χέρι αὐτοῖ δὲν βάζουνε· φυλάγουνε τὸν Γιάννη.

Κτυπᾷ ἡ θύρα· ἔρχεται, Ἀνθοῦλα, ὁ καλὸς σου
γιὰ σὶκω ἀποδέξου τον, γιὰ σὶκω καὶ καρδιώσου
Ἀνθοῦλα, ἔρχετ' ἔρχεται· τί ἄρ' ἂν γέ σε φέρει;
τί εἶν' ἐκεῖνο ποῦ κρατεῖ ὅς τ' ἀριστέρο τοῦ χέρι;

Καλὴ σας ὁπέρα, λέγει αὐτός, Πατέρα καὶ Μητέρα,
δόστε τὸ χέρι ὅτ' ὁ παιδί τὸ τρίτο σας ἐμένα·
καλὴ σου ὁπέρ' Ἀνθοῦλά μου, μικρὲ μου καλὴ
[ὁπέρα
νᾶναι τὰ χρόνια σας πολλά, χρυσὰ καὶ ἀγιασμένα.

Καλὴ σου ὁπέρα! . . Τέκνα μας! νὰ ζῆτε χίλια χρόνια
πάντα τριγύρω γελαστὰ τὰ μάτια σας νὰ βλέπουν
ἐγγόνια καὶ διδύγματα καὶ τρεῖς φοραὶς ἐγγόνια
κι' ἀγγέλων κατάσπρα φτερὰ γιὰ πάντα νὰ δᾶς
[ὁσκέπουν.

Κάθε ποῦ σπεύρετε ὅτ' ἡ γῆ μικρὸ σπυρὶ σιτάρι,
μὲ τὴν βροχοῦλα τοῦ Θεοῦ χίλια καὶ δυὸ νὰ γείνη·
καθένα μικρὸ δάκρυ σας, λαμπρὸ μαργαριτάρι,
ποῦ νὰ σκορπίζετ' ἄφθονα ὅτ' ἡ Ἐλενηοσύνη! . . .

Ὅπου τὸ πόδι σας πατεῖ ὅτ' ἡ γῆς τὸ περιδόλι,
τριαντάφυλλο νὰ γίνεται κάθε ξηρὸ ἀγκάθι,
[κ' εἰς τὴν ζωὴν σας ὅλη
νὰ μὴ γνωρίζετε ποτὲ τῆς ἔχθρας καὶ τὰ πάθη.

Στόματα, χέρια, μέτωπα, μαλλιά θερμοφιλιούνται
καὶ κᾶπου, κᾶπου δάκρυα χαρᾶς γλυκὰ κυλοῦνται.
Γύρω ὅτ' ἡν τάβλα κάθονται ἀναδεδειμένοι τώρα·
ἄχ! ἔφθασ' ἡ γλυκεῖα στιγμή ποῦ θ' ἀλλαχθοῦν τὰ
[ἴδωρα.

Καὶ τότε ὁ Γιάννης μας γυρνᾷ καὶ τὴν Ἀνθὴ κυτ-
[τάζει
κ' ἐκεῖνο ποῦ ὅτ' ὁ χέρι του κρατοῦσε, ξεσκεπάζει·
— Γιὰ κύττα Ἀνθοῦλα, τί κρατῶ! γιὰ κύττα τ' εἶναι
[τοῦτο!
ἄχ! καὶ τι ποῦ προτιμᾷς ἀπὸ τῆς γῆς τὸν πλοῦτο!..

Τῆς φεύγει μιὰ γλυκεῖα φωνή, εἶν' ὄνειρο ἢ ἀλήθεια;
— μπε, μπε, τᾶρνί της τὸ λευκὸ πηδᾷ ὅτ' ἡν ἀγκα-
[λιά της
τὸ σφίγγει αὐτὴ δακρύζοντας μεσ' ὅτ' ἡ θερμὰ της
[στήθια
τὸ πνίγει μεσ' ὅτ' ἡ χάδια της, μεσ' ὅτ' ἡ γλυκὰ φι-
[λιά της . . .

— Ἀχ! ποῦ τὸ νῦρες; λέγε μου! — Κάτω, μακρὰ
[ὅτ' ὁ μῦλο
τῶεῖδα μονάχο νὰ γυρνᾷ ἔνδεκα μέραις τώρα·
τὸ πῆρα· μὰ δὲν θέλῃσα ὡς τώρα νὰ ὅτ' ὁ στείλω
γιὰ νὰ δὲ κάμω νὰ χαρῆς ὅς αὐτὴν τὴν γλυκεῖα ὥρα.

— Γιάννη, φλωριὰ μυριόπληθα ἂν τώρα μ' εἶχες δώσει,
μαργαριτάρια ὅαν αὐγά, λαμπρὰ διαμάντια χίλια,
ποτὲ χαρὰ δὲν θάχυνες μεσ' ὅτ' ἡν καρδιά μου τόση,
τόση δροσὶα δὲν θάσταζες ὅτ' ἡν θλιβερά μου χεῖλιά!...

— Γεῖά σου, χαρὰ σου, Γιάννη μας! λὲν' οἱ γονεῖς
[καὶ πάλι,
κι' ἀνοίγουν δευτέρη φορὰ ὁλόθερμη ἀγκάλη
καὶ μὲ γλυκὸ χαμόγελο, μὲ τραγουδάκια μῦρια
ἀπλοχεροῦν, γεμίζουνε, ἀδειάζουνε ποτήρια.

Ὅσ' ἂν τὰνδόνια χαρωπὴ, ἀγνὴ ὅαν τὰγγελοῦδια
ψάλλει, χορεῖ· ἡ συντροφιά, γελᾷ καὶ ξεφαντόνει,
κ' ἐνῶ ἀκόμ' ἀκούονται γέλοια, χαραῖς, τραγούδια,
Πρωτοχρονιάς χρυσόφωτη αὐγοῦλα ἔξημερόνει.

ΣΤ'.

Φέρνει τὰνδόνια ἡ αὐγὴ κι' ὁ Μάϊς τὰ λουλούδια,
ποῦ τὸ καθένα ὅτ' ἡν καρδιά δροσὶα καὶ μόσχο κρύβει,
μὰ τῆς χαρᾶς τὰ λούλουδα καὶ τὰ γλυκὰ τραγούδια,
φέρν' ἡ Ἀγάπη κι' ἡ Εὐχὴ ὅτ' ἡν ταπεινὴ καλύβη.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΛΙΝΑ.*

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἐκεῖνο ὅπερ παρέρχεται.

I II.

Ἡ κ. δὲ Ραμβέρ, ἥτις τὰ μέγιστα ἡρέσκετο ἐν τῇ
πρωτῇ ταύτῃ τέρψει, ἔλαθε τὸν καιρὸν νὰ συνάξῃ
καὶ ρίψῃ ἐντὸς καλῶς ἐπεστρωμένου ἔσωθεν διὰ
μεταξίνου ὑφάσματος δεκάδα παραφυάδων καὶ μυκή-
των. Εἴτα σύρουσα τὸν Ἰωάννην ἀπὸ τῆς χειρὶδος,
ἐκῆθισεν ἀφελῶς ἐπὶ τοῦ χλοοφύτου χεῖλους τάφρου
τινός, ὕγρου ἔτι ἐκ τῶν τελευταίων σταγόνων τῆς
ἄρτι καταπεσούσης βροχῆς.

— Καὶ τώρα ὡς ὁμιλήσωμεν, εἶπεν.

*) Ἰδε ἀριθ. 8, σελ. 157—160.